

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **L. N.**, zastoupený Mgr. Karlem Volfem, advokátem se sídlem Jindřicha Plachty, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2012, č. j. 6 A 370/2011 - 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze usnesením ze dne 25. 1. 2012, č. j. 6 A 370/2011 – 20, zastavil řízení o žalobě podané žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 26. 9. 2011, č. j. 032089/2011/KUSK-DOP-HRO, z důvodu nezaplacení soudního poplatku. Městský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že stěžovatel nezaplatil soudní poplatek za řízení, který je splatný při podání žaloby, ani na výzvu soudu, i když byl poučen o důsledcích, které bude mít nezaplacení poplatku. Proto bylo rozhodnuto podle ust. § 47 písm. c) s. ř. s. a § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) o zastavení řízení.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že právní zástupce stěžovatele nebyl schopen se v soudem stanovené třídenní lhůtě ke splnění povinnosti zaplatit soudní poplatek spojit se stěžovatelem a zabezpečit tak splnění poplatkové povinnosti. Třídenní lhůta byla stanovena nepřiměřeně krátká a objektivně znemožnila vyhovět uložené povinnosti. Navíc bylo usnesení doručováno pouze zástupci

stěžovatele a nikoliv stěžovateli do vlastních rukou. V případě, že nesplnění povinnosti uložené usnesením znamená pro stěžovatele zastavení celého řízení ve věci samé, je stanovení třídenní lhůty k zaplacení soudního poplatku velice omezující, jelikož se tato lhůta počítá od doby doručení usnesení stanovujícího účinnost zástupci stěžovatele a nikoliv také stěžovateli. Sankce za nezaplacení soudního poplatku by byla přiměřená pouze tehdy, kdyby bylo nepochybné, že se stěžovatel může za každých okolností o stanovení této povinnosti dozvědět, tedy pokud by si usnesení o uložení pořádkové povinnosti osobně převzal a seznámil se i s poučením o hrozícím riziku zastavení řízení, pokud uloženou povinnosti nesplní. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 4 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu soudního spisu byl stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu usnesením městského soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. 6 A 370/2011 – 8, které bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 9. 1. 2012. Lhůta k zaplacení soudního poplatku byla stanovena v délce tří dnů. Protože stěžovatel svou poplatkovou povinnost nesplnil, městský soud napadeným usnesením rozhodl o zastavení řízení. Toto usnesení bylo právnímu zástupci stěžovatele doručeno dne 30. 1. 2012. Dne 3. 2. 2012 stěžovatel zaplatil soudní poplatek a následně dne 9. 2. 2012 požádal o prominutí zmeškání lhůty k zaplacení soudního poplatku.

V daném případě podal stěžovatel žalobu, aniž by současně uhradil soudní poplatek za řízení. Přitom tento soudní poplatek byl povinen zaplatit již při podání žaloby. Splnění poplatkové povinnosti není vázáno na výzvu soudu - § 4 odst. 1 písm. a), § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Proto městský soud postupoval v souladu s ust. § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, když vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě, kterou mu určil, poučil jej o následcích nezaplacení a po marném uplynutí lhůty řízení zastavil.

Stěžovatel nerozporuje, že ve stanovené lhůtě soudní poplatek nezaplatil, proto lze konstatovat, že byly splněny podmínky pro zastavení řízení. Lhůta stanovená městským soudem k dodatečnému zaplacení soudního poplatku byla sice velmi krátká a nelze ji zásadně považovat za dostatečnou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 2 Afs 44/2007 - 73, www.nssoud.cz), ale městský soud rozhodl o zastavení řízení až po dvou týdnech od doručení výzvy. Stěžovatel proto mohl soudní poplatek uhradit ještě dne 30. 1. 2012, neboť podle ust. § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích je zaplacení soudního poplatku možné až do doby, než usnesení o zastavení řízení nabude právní moci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, č. 2328/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Zástupce stěžovatele měl celkem tři týdny (od 9. 1. do 30. 1. 2012) k tomu, aby se na úhradě soudního poplatku se stěžovatelem dohodl. Tuto lhůtu shledává Nejvyšší správní soudu za dostatečně dlouhou. Zcela irelevantně je namítáno, že pro právního zástupce bylo obtížné stěžovatele kontaktovat. Je

totiž věcí odpovědného přístupu advokáta, aby věděl, že s podáním žaloby je spojena poplatková povinnost, a tuto otázku s klientem včas řešil.

V otázce, zda bylo třeba doručit výzvu k zaplacení soudního poplatku nejen zástupci stěžovatele, i stěžovateli, Nejvyšší správní soud odkazuje na judikaturu Ústavního soudu. Ve věcech práva na soudní ochranu proti rozhodnutí orgánu veřejné správy za účinnosti úpravy platné do 31. 12. 2002 zaujal Ústavní soud stanovisko, které bylo vyjádřeno v nálezu ze dne 24. 1. 2000, sp. zn. IV. ÚS 238/99, publ. ve sv. č. 17 pod č. 10/2000 Sb. ÚS a na www.usoud.cz, a které odpovídá názoru stěžovatele. V době před přijetím s. ř. s. podstata problému spočívala v celkové koncepci správního soudnictví, která neumožňovala zohlednit dodatečné uhrazení poplatku a pokračovat v řízení. Oproti účastníkům řízení občanskoprávního se tak navrhovatelé domáhající se soudního přezkumu správních rozhodnutí nacházeli v objektivně horším postavení, neboť mohli dodatečně uhradit poplatek z návrhu nejpozději ve lhůtě stanovené k tomu správním soudem. Nicméně s vytvořením nového systému správního soudnictví byl upraven i zákon o soudních poplatcích a jeho ust. § 9 odst. 7 umožňuje zaplatit soudní poplatek za řízení i dodatečně, nejpozději týž den, kdy došlo k doručení usnesení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, č. 2328/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz). V rozhodnutí pléna dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, www.nalus.cz, tak Ústavní soud dospěl k závěru, že *„postup soudu, který výzvu k zaplacení soudního poplatku ze správní žaloby zaslal pouze stěžovatelovu advokátovi, a nikoliv i jemu samotnému, odpovídal pravidlům doručování, jak byla nastavena v § 42 soudního řádu správního ve spojení s § 49 odst. 1 občanského soudního řádu, ve znění do nabytí účinnosti zákona č. 555/2004 Sb.“* a že *„(p)okud tedy soudy ctily procesní pravidla obsažená v příslušných řádech, zásah do Ústavou chráněných práv stěžovatele z jejich rozhodnutí dovodit nelze.“* Městský soud proto postupoval správně, pokud doručil výzvu k zaplacení soudního poplatku pouze právnímu zástupci stěžovatele.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně

senátu